

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Sžf/10/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7011200778                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.01.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Baricová            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:7011200778.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu I., správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti J. X. C. - Invest, s. r. o. v úpadku, so sídlom Hlavná 18, Košice, IČO XXXXXXXX, so sídlom kancelárie Mlynárska č. 19, Košice, proti žalovanému Daňovému úradu Košice I., so sídlom Rozvojová 2, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 695/230/72343/2011/Lom zo 17. augusta 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2011 č. k. 7S/85/2011-36, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2011 č. k. 7S/85/2011-36 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 (správne malo byť ods. 1) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 695/230/72343/2011/Lom zo 17.08. 2011, ktorým žalovaný podľa § 50 ods. 3, 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2011 (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) nevyhovel reklamácií žalobcu zo dňa 29.06.2011 proti postupu správcu dane pri použití neodpočítaného nadmerného odpočtu vo výške 538,13 eur za zdaňovacie obdobie marec 2011 na úhradu nedoplatku na dani z pridanej hodnoty, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti v zmysle § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. a reklamáciu zamietol. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného podľa § 247 a nasl. OSP vychádzajúc z § 63 ods. 8 a § 95a ods. 1, 5 a 6 zákona č. 511/1992 Zb., ako aj § 54 ods. 1 až 3 a § 100 ods. 2 písm. b/ (správne malo byť písm. c/) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“ alebo „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) poukázal na to, že nebolo úlohou súdu skúmať, či pohľadávku žalovaného z titulu rozhodnutí o uložení pokút za nepodanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty bolo možné

v konkurze uspokojiť. Táto otázka je pre daňové konanie a rozhodnutie žalovaného, ktoré je predmetom preskúmania súdom na základe žaloby žalobcu, irelevantná. S touto skutočnosťou sa žalobca ako správca konkurznej podstaty vypořiadal v konkurznom konaní (napokon žalobca listom zo dňa 20.06.2011 aj oznámil žalovanému, že s poukazom na ustanovenie § 100 ods. 2 písm. c/ zákona č. 7/2005 Z. z.“) ide o pohľadávku predstavujúcu sankciu postihujúcu majetok úpadcu, ktorá je vylúčená z uspokojenia). Krajský súd sa v konaní zaoberal otázkou, či žalovaný mohol voči žalobcovi postupovať spôsobom uvedeným v § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., teda použiť neodpočítaný nadmerný odpočet na úhradu daňového nedoplatku na dani z pridanej hodnoty.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že na úpadcu bol vyhlásený konkurz dňa 13.01.2010 (uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 31K/47/2009 zo dňa 07.01.2010). Rozhodnutia žalovaného, ktorými boli uložené pokuty žalobcovi za nepodanie daňových priznaní v lehote určenej žalovaným nadobudli právoplatnosť 21.02.2011 a pokuty sa stali splatnými dňa 08.03.2011, teda po vyhlásení konkurzu. Žalobca si uplatnil neodpočítaný nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2011 dňa 21.04.2011. Mal za nepochybné, že správca je účastníkom daňového konania, ktoré sa vyhlásením konkurzu neprerušilo a vzťahujú sa na neho všetky ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. (§ 95a ods. 1, 5 zákona), teda aj ustanovenie 63 ods. 8 za použitia § 95a ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.. Preto nadmerný odpočet a dani z pridanej hodnoty mohol byť použitý na kompenzáciu daňového nedoplatku, v danom prípade pokuty, keďže obidve pohľadávky vznikli po vyhlásení konkurzu. Ustanovenie § 54 ods. 1, 3 zákona č. 7/2005 Z. z. umožňuje započítanie pohľadávok, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu.

Ako námietku nemajúcu vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného vyhodnotil krajský súd námietku žalobcu, podľa ktorej pokuta žalobcovi bola uložená pre nesplnenie povinností úpadcu pred vyhlásením konkurzu. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia je podstatnou skutočnosťou splatnosť pokuty (08.03.2011, teda po vyhlásení konkurzu), pretože v zmysle § 95 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. daňová pohľadávka, ktorá bola splatná po vyhlásení konkurzu sa považuje za daňovú pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu.

Záverom krajský súd poznamenal, že žalobca si nesprávne vysvetľuje zásadu „lex specialis derogat legi generali“, keď uviedol, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii má prednosť pred ustanoveniami zákona o správe daní a poplatkov. Práve zákon o správe daní a poplatkoch vo svojej ôsmej časti obsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa daňového konania vo vzťahu k daňovým subjektom, voči ktorým bol vyhlásený konkurz alebo povolená reštrukturalizácia. V tomto prípade je teda zákon o konkurze a reštrukturalizácii zákonom všeobecným a zákon o správe daní a poplatkoch zákonom špeciálnym. Neúspešnému žalobcovi súd nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 250k ods. 1 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie nestotožniac sa so závermi krajského súdu. Podľa žalobcu bolo úlohou súdu prvého stupňa skúmať pohľadávku žalobu z titulu rozhodnutí o uložení pokút bolo možné v konkurze uspokojiť. Išlo šlo o právne najdôležitejšiu otázku, ktorú mal súd v rámci preskúmania rozhodnutia žalovaného posúdiť a o nej kvalifikovane rozhodnúť. Podľa názoru žalobcu žalovaný nemohol voči nemu postupovať spôsobom uvedeným v § 63 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, nakoľko v zmysle ustanovenia § 100 ods. 2 písm. c/ zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k všetkým v rozsudku citovaným ustanoveniam zákona o správe daní a poplatkov, resp. zákona o konkurze a reštrukturalizácii, explicitne vylučuje z uspokojenia všetky zmluvné a mimozmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak na ne nárok vznikol, boli uložené alebo prirástli po vyhlásení konkurzu. A žalobcovi žalovaným uložené pokuty takého mimozmluvné (zákonné) sankcie bezpochyby predstavujú. Nakoľko pohľadávky žalovaného sú z uspokojenia v konkurze vylúčené nebolo možné vykonať ich kompenzáciu oproti pohľadávke žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. Ide o jednoznačnú právnu úpravu, ktorú nie je možné podradiť pod žiadne z ustanovení, ktoré krajský súd v odôvodnení odvolaním napadnutom rozhodnutí citoval a ktorými sa pri svojom rozhodovaní riadil (§ 63 ods. 8 zákona o správe daní i poplatkov, resp. § 54 ods. 1, 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

V závere žalobca považoval za potrebné zdôrazniť, že nie je možné, aby pohľadávky žalovaného na pokutách uložených po vyhlásení konkurzu boli v konkurznom konaní akokoľvek uspokojované či už dobrovoľným plnením zo strany správcu konkurznej podstaty alebo jednostranným započítaním (kompenzáciou) zo strany žalovaného. Ide o pohľadávky, ktoré sa síce v konkurznom konaní evidujú,

ale sa neuspokojujú. Pokiaľ ku kompenzácií, a teda ich splneniu jednostranným započítaním zo strany žalovaného došlo bolo týmto postupom porušené ustanovenie § 100 ods. 2 písm. c/ zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Platná právna úprava ma zabrániť uspokojovaniu niektorých pohľadávok veriteľov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu na uplatnených zmluvných a mimozmluvných sankciách a má predovšetkým zabezpečiť ochranu všetkých konkurzných veriteľov, ktorých uspokojovanie v konkurznom konaní z majetku úpadcu by bolo takýmto postupom ohrozené.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že rozhodnutie žalovaného v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie Daňového úradu Košice a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že považuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach, za správny s tým, že krajský súd správne vyhodnotil skutkový stav, tento právne správne posúdil a rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol.

Žalovaný sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia považujúc ho za dostatočné a vychádzajúce zo správneho skutkového a právneho posúdenia veci.

Vychádzajúc z uvedeného žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby podané odvolanie zamietol a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy s ktorými sa zakladajú menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako i procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy s ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny

predpis.

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

V zmysle § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. (vychádzajúc tiež zo systematického zaradenia uvedeného ustanovenia do 6. časti citovaného zákona „Platenie daní“), je kompenzácia spôsobom platenia daní.

Podľa § 63 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie podľa osobitných predpisov, sa použije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní toho istého daňového subjektu. Ak sa nadmerný odpočet alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie, nevyužije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty alebo spotrebných daní toho istého daňového subjektu alebo sa použije čiastočne, použije sa pred jeho vrátením na kompenzáciu jeho daňových nedoplatkov na iných daniach alebo na úhradu jeho preddavku na daň nezaplateného v lehote splatnosti. O vykonaní kompenzácie je správca dane povinný písomne upovedomiť daňový subjekt. Nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty sa takto použije v posledný deň lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Spotrebnú daň, ktorá má byť vrátená na základe uplatnenia jej vrátenia, správca dane použije na kompenzáciu v posledný deň lehoty na vrátenie podľa osobitných predpisov.

Podľa § 95 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov na účely konkurzu a reštrukturalizácie sa za daňovú pohľadávku považuje nezaplatená suma dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane. Pokuty, sankčný úrok, úrok (ďalej len „sankcia“) sa považujú za daňovú pohľadávku len vtedy, ak mohli byť správcom dane vyrubené do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia reštrukturalizácie.

Podľa § 95 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov daňová pohľadávka, ktorá bola splatná v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň povolenia reštrukturalizácie, alebo po vyhlásení konkurzu, alebo po povolení reštrukturalizácie, sa považuje za daňovú pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie. Daňový záväzok, ktorý bol splatný v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň povolenia reštrukturalizácie, alebo po vyhlásení konkurzu, alebo po povolení reštrukturalizácie, považuje sa za daňový záväzok vzniknutý po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie.

Podľa § 95a ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov vyhlásením konkurzu sa daňové konanie neprerušuje. Na majetok daňového subjektu podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať daňové exekučné konanie alebo výkon daňovej exekúcie; už začaté daňové exekučné konanie alebo výkon daňovej exekúcie sa vyhlásením konkurzu zastavujú.

Podľa § 95a ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov v daňovom konaní sa v čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu správca v konkurznom konaní stáva účastníkom daňového konania namiesto daňového subjektu; v čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu sa správca v konkurznom konaní považuje za daňový subjekt. V čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu sa na správcu v konkurznom konaní vzťahujú všetky ustanovenia tohto zákona a osobitných zákonov, ktoré upravujú práva a povinnosti daňového subjektu. Daňové priznania, daňové doklady a iné písomnosti, ktoré majú význam pre určenie práv a povinností daňového subjektu alebo iných fyzických osôb, alebo právnických osôb podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov, vystavené správcom v konkurznom konaní namiesto daňového subjektu sa považujú za doklady vystavené daňovým subjektom.

Podľa § 95a ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov proti daňovej pohľadávke, ktorá vznikla voči

daňovému subjektu po vyhlásení konkurzu, nemožno započítať daňovú pohľadávku, ktorá vznikla pred vyhlásením konkurzu. Započítanie daňových pohľadávok podľa § 63 ods. 2 až 4 a 8 až 10 tým nie je dotknuté.

Podľa § 54 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii proti pohľadávke, ktorá vznikla úpadcovi po vyhlásení konkurzu, nie je možné započítať pohľadávku, ktorá vznikla voči úpadcovi pred vyhlásením konkurzu; to isté platí aj pre podmienené pohľadávky, ktoré sa v konkurze uplatňujú prihláškou.

Podľa § 54 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii pohľadávku neprihlásenú spôsobom ustanoveným týmto zákonom, prihlásenú pohľadávku nadobudnutú prevodom alebo prechodom po vyhlásení konkurzu a pohľadávku nadobudnutú na základe odporovateľného právneho úkonu nie je možné započítať proti žiadnej úpadcovej pohľadávke.

Podľa § 54 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii proti pohľadávke zo zodpovednosti za nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka nie je možné započítať žiadnu pohľadávku.

Podľa § 54 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii započítanie iných pohľadávok nie je vylúčené.

Podľa § 100 ods. 2 písm. c/ zákona o konkurze a reštrukturalizácii z uspokojenia v konkurze sú vylúčené aj mimozmluvné alebo zmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol, boli uložené alebo prirástli po vyhlásení konkurzu,

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žaloba nebola dôvodná. Krajský súd sa v rámci žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov i konkurzných predpisov

Podľa názoru najvyššieho súdu správca dane postupoval správne, keď kompenzoval nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie marec 2011, ktorý bol uplatnený zo strany žalobcu v daňovom priznaní k DPH podanom dňa 21.04.2011, na úhradu nedoplatku na dani z pridanej hodnoty, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti. Kompenzácia bola vykonaná dňom 22.06.2011. Uvedená kompenzácia vyplýva priamo z ustanovenia § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.. Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu a považuje tieto za nedôvodné, to aj vo vzťahu k prihlasovaniu daňových pohľadávok v rámci konkurzného konania.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd správne a dostatočne vypořiadal so vzájomným vzťahom všeobecnej generálnej úpravy konkurzného práva - zákon č. 7/2005 Z. z. a špeciálnych ustanovení zákona o správe daní a poplatkov, týkajúcich sa konkurzu (ôsma časť zákona č. 511/1992 Zb. pod názvom „Osobitné ustanovenia pre konkurz a reštrukturalizáciu“). Pri použití výkladového pravidla *lex specialis derogat legi generali* (špeciálny právny predpis ruší všeobecný) je zrejmé, že zákonodarca použitím termínu „do vyhlásení konkurzu“ v špeciálnej úprave (zákon č. 511/1992 Zb.) stanovil, že správca dane nemá povinnosť prihlásiť tú daňovú pohľadávku, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu. Konkurz na úpadcu bol vyhlásený dňom 13.01.2010 uznesením Okresného súdu Košice I. sp. zn. 31K/47/2009 zo 07.01.2010. Pokiaľ by bolo sporným vymedzenie pojmu daňová pohľadávka, vo vzťahu k tomuto termínu je potrebné vychádzať z jeho špeciálneho vymedzenia upraveného v § 95 zákona č. 511/1992 Zb. (vo vzťahu k úprave všeobecnej - § 1a toho istého zákona), ktoré definuje na účely konkurzu daňovú pohľadávku ako nezaplatenú sumu dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov (aj zákona č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“). Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane. V danom prípade teda daňová pohľadávka s poukazom na ustanovenie § 95 ods. 1 a § 95a ods. 1 a 5 zákona č. 511/1992 Zb. a aj § 78 a § 19 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z. z. vznikla až po vyhlásení

konkurzu, keď neodpočítaný nadmerný odpočet vo výške 538,13 eura za zdaňovacie obdobie marec 2011, ktorý bol použitý na kompenzáciu daňového nedoplatku na dani z pridanej hodnoty vznikol 21.04.2011 (deň podania daňového priznania žalobcom), lehota na jeho vrátenie začala plynúť dňa 23.05.2011, pričom nedoplatok na dani z pridanej hodnoty (pokuty za nepodanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty) vznikol taktiež až po vyhlásení konkurzu - 21.02.2011, jeho splatnosť bola dňa 08.03.2011 a kompenzácia nadmerného odpočtu s daňovým nedoplatkom bola vykonaná dňa 22.06.2011. Započítanie pohľadávok vzniknutých po vyhlásení konkurzu nevyklučuje ani ustanovenie § 54 zákona č. 7/2005 Z. z..

Z týchto dôvodov sú nesprávne úvahy žalobcu, že pohľadávky žalovaného sú z uspokojenia v konkurze vylúčené a že nebolo možné vykonať ich kompenzáciu oproti pohľadávke žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty.

Postup správcu dane pred vrátením nadmerného odpočtu DPH upravuje § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.. V preskúmvanej veci i podľa názoru najvyššieho súdu správca dane správne postupoval podľa tohto zákonného ustanovenia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd v súlade s právnym názorom krajského súdu vyhodnotil žalobcom uplatnené žalobné dôvody ako neopodstatnené a nedôvodné, pričom v konaní žalovaného správneho orgánu nevzhliadol ani z úradnej moci vadu, ktorá by spôsobovala nezákonnosť správneho rozhodnutia. Nakoľko ani odvolanie žalobcu neobsahovalo také námietky, s ktorými by sa nebol podrobne vypořiadal už krajský súd a ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť jeho rozhodnutia, najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP. tak, že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný a žalovanému správnomu orgánu náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.